

31. Kotsis István

Hit és keresztség

Elhangzott: 1995-ben a Bethánia CE Szövetség csendesnapján, Budapesten a Salétrom-utcai templomban.

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 31 Kotsis István – Hit és keresztség

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

Krisztus királyi uralma egyéni életünkben

Megváltó Urunk! Hálaadással köszönjük neked, hogy elfogadod ajkunkról, szívünkről neved magasztalását. Kérünk, Lelked és Ígéd által vígy előbbre bennünket ismeretedben. Hadd növekedjünk Lelked által kegyelmességében és a te szent dicséretedben! Ámen.

I. - Krisztus királyságának bibliai alapjairól.

II. - Krisztus királyságának kezdete egyéni életünkben.

III. - Krisztus királyságának kibontakozása és érvényesülése egyéni életünkben.

"Amikor eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra." Jn.16:13

I. Krisztus királyságának bibliai alapjairól.

Krisztus királyi uralmának a gyökereit az Ószövetségben találjuk meg. A választott nép egyedüli ura kezdetben a mindenható és örökkévaló Isten volt. Uralmát választott, megbízott emberein át gyakorolta. Mózes halála után Izráel politikai függetlenségéig, a babiloni fogságravettségig, a nép életében két korszakot különböztethetünk meg: a bírák korát és a királyságét.

Salamon király halála után az ország két részre szakadása, a két királyság párhuzamos története, hol szövetsége egy közös ellenség ellen, hol civakodása egymással, lényegtelen és elhanyagolható témánk szempontjából. Csakhogy egyes személyektől eltekintve, mint például Sámuel, vagy Dávid, sem a bírák, sem a királyok többsége, nem felelt meg Isten elvárásainak. Jelzi ezt a Bírák könyve utolsó mondata, ami ugyanebben a könyvben többször is előfordul és így hangzik: ***"Ebben az időben nem volt király Izráelben és mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott szemei előtt."*** Amikor pedig a nép királyt kívánt maga fölé emelni, kettős bűnt követett el, egyrészt ki akart bújni Isten uralma alól, másrészt a környező népek szokásaihoz kezdett alkalmazkodni. Ezért kezdődik a királyság kora azzal a lesújtó megállapítással, amit az Úr intézett Sámuelhez: ***"Nem téged utáltak meg hanem engem, hogy ne uralkodjam felettük!"*** Ugyanakkor ez a korszak azzal a megdöbbentő összegezéssel végződik: ***"Adtam neked királyt haragomban és elvettem búsulásomban."***

A választott nép és vezetőinek zöme mind kétkorszakban a maga feje után járt, saját érdekei szerint rendezte be életét és nem látta be soha, hogy Urának rendeletei, végzése, cselekedetei javára válnak annak, aki azokban jár, aki tehát azokhoz igazodik. Így ért és következett be az

ítélet. Azonban a prófétáknál, akik ezt egyre erőteljesebben hirdették, az ítélet hirdetésével arányosan, ugyanilyen mértékben felhangzik a **Messiás Királyra vonatkozó jövendölés is**. A választott népet sújtó szörnyű, de jogos isteni ítéletek, azoknak minden borzalma és nyomorúsága felébresztette sokakban az őszinte vágyat a szabadító király után, aki Jézus Krisztus személyében öltött testet. Elég csak a virágvasárnapi bevonulásra gondolnunk: **"Mondjátok meg Sion leányának, ímhol jó néked a te királyod, alázatosan és száma-
ron ülve, teherhordozó száma-
rnak vehén."** A nép vallásos vezetői azonban nem ismerték fel Jézusban királyukat, ha ugyanis felismerték volna nem feszítették volna meg a dicsőség urát.

Az írásban - üdvösségünk szempontjából - három per leírása található. :

1. **Ádámé**, az emberiség pere I. Móz. 3.részében,
2. Az ember **Jézus Krisztusé**, az evangéliumokban,
3. Az **utolsó ítélet** leírása a Jelenések könyvében.

Krisztus királyi uralmának az alapja egyéni életünkben ez a **második per**, mely a zsidó Főtanács és Poncius Pilátus római helytartó előtt zajlott két menetben. A ravasz főpap az egyházi kihallgatás alkalmával Jézus istenfiúsága iránt érdeklődött hangsúlyozottan: **"Az élő Istenre kényszerítelek téged, mondd meg nekünk, ha te vagy-é a Krisztus az Istennek Fia."** Ebbe a kérdésbe természetesen Jézus Krisztus királyi mivolta is beleértendő, benne foglaltatik. Amikor Jézust, a világi bíróságot megtestesítő Pilátushoz vitték, a kijelentésben járatlan, hitetlen helytartó előtt, - annak megtevesztése céljából - a vádat leszűkítve és áthangszerelve így adták elő: **"Úgy találtuk, hogy ez a népet félrevezeti és tiltja a császár adójának a fizetését, mivelhogy ő magát ama király Krisztusnak mondja."** Arra nem számítottak a főpapok, hogy később a helytartó, Krisztus istenségétől még jobban megretten, mint királyi mivoltától.

Pilátus a vád alapján kezdte meg az eljárást, vezette a kihallgatást, mivel őt Jézus Krisztus istenfiúsága mégsem érdekelte vagy zavarta annyira, mint királysága, a szüntelen zavargásokkal, lázadásokkal küszködő, hatalmas kiterjedésű római impériumban. Hiszen Jézus Krisztus királysága óriási veszélyt jelenthetett személyes pozíciójára csakúgy, mint az egész birodalomra. Ezért többször is feltette a kérdést Krisztusnak. Előbb csak így: **"Te vagy-é a zsidóknak királya?"** később pedig ekként: **"király vagy-é hát te csakugyan"?** Új fordítás szerint így hangzik: **"Akkor mégis király vagy te?"** Annak ellenére, hogy Jézus egyszer némaságával, másszor nyílt feleleteivel királyi mivoltának méltóságos vállalásával, ismét más alkalommal az akkori szokás szerint a kérdésben rejlő felelet megerősítésével, a faggatózásra mindig igent mondott, megszületett a verdikt, az ítélet: **"Méltó a halálra!"** Pilátus a főpapok zsarolása, politikai nyomása elől nem tudott kitérni. Számára a tét "a császár barátja" - "amicus Caesaris" megtisztelő cím volt és ennek megtartása érdekében Jézust kiszolgáltatta az ő akarataknak. Hogy megtépzott önbecsülésének és helytartói méltóságának foszlányait mentse, a főpapi tanács erőszakos tiltakozása ellenére felkerült a felirat Jézus keresztfájára: **"INRI - Jezus Nasareus Rex Judeorum."** A Názáreti Jézus a zsidók királya. Íme egy nép, amely megtagadta királyát, és egy király, aki népének vallotta a kereszten is kivégzőit.

Krisztus királysága az emberi történelemben a kereszten ragyogott a legfényesebben; ebben a mélységesen tragikus és mégis lélekzetelállítóan dicsőséges nagypénteki perben, eseményorozatban.

Ez az áldozat az üdv és a világtörténeti megalapozása Krisztus teljes körű királyi uralmának.

Ő ezt a teljhatalmat azzal nyerte el, hogy maradéktalanul, minden ellenkezés nélkül, az utolsó cseppig kiitta a keserű pohárt, mivel - **"engedelmes volt haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig. Isten is felmagasztalta őt és ajándékozott neki oly nevet, mely minden név fölött való, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére."**

Váltsága jutalmául **néki adatott minden hatalom** mennyen és földön. Uralmát immár sem a tér, sem az idő, sem felettes hatalmasságok nem korlátozzák. Ő nem egy, az ilyen-olyan uralkodók, helytartók, fejedelmek, császárocskák közül, hanem **Ő a Királyok Királya és az Uraknak Ura.** Felbecsülhetetlen áldozata alapján szólhatott így Péter apostol az első pünkösdkor: **"Bizonytal tudja meg azért Izráelnek egész háza, hogy Úrrá és Krisztussá tette Isten azt a Jézust, akit ti megfeszítettetek."** Jézus Krisztus királyi uralmáért, ezt a páratlan áldozatot, kimondhatatlan, irántunk tanúsított szeretetéből hozta és alapvetően ez a szeretet különbözteti meg őt és uralmát, minden más uralkodói indulattól, és kormányzói gyakorlattól.

II. Krisztus királyságának kezdete egyéni életünkben.

Hogyan kezdődik Krisztus királyi uralma az egyes ember életében?

Attól ugyanis, hogy Jézus Krisztus objektíve **nemcsak a királyok királya**, hanem egyúttal **minden egyes emberé**, még nem lett szubjektíve is az minden ember életében. Igaz, Isten az ő szent Fiát minden ember királyává magasztalta fel, de az is igaz, hogy Jézust nem minden ember fogadta és fogadja el királyának. Kérdésünk arra irányul, hogy **hogyan történik Jézus királyi mivoltának az elismerése az egyes ember részéről?** Ha Isten nem tette volna őt királlyá objektíve, ez nem is lehetne kérdés, de mert azzá tette, a kérdés elől senki nem térhet ki. Ez azért is izgalmas felvetés, mert e tekintetben is van jó néhány tévedés az emberi és a "keresztyén" köztudatban. Természetesen nem az emberiségnek arról a népesebb csoportjáról van itt szó, amelyik semmit nem akar tudni a kijelentésről és a Biblia Istenéről. Erről azért annyit mégiscsak szükséges megjegyezni, hogy Isten országában nem a matematika kérlelhetetlen törvényei érvényesek. Kétszer három ugyanis akkoris hat, ha a szorzót és a szorzandót felcseréljük. Ám **aki nem akar tudni Istenről, semiképpen nem állíthatja, hogy Isten sem akar tudni róla.** Tehát itt a szorzó és a szorzandó felcserélése más eredményre vezet. Ettől függetlenül azonban az emberiségnek ezt a részét a Krisztus királyi uralmának kezdete az egyes ember életében, az ezzel összefüggő tévedések sorozata, ennek az uralomnak a kibontakozása, egyszerűen nem érdekli, egészen hidegen hagyja vagy legjobb esetben szenvtelen haszonélvezője lesz.

Van azonban világszerte egy tekintélyes *vallásos, egyházas és hívő réteg*, melynek tagjai a hitbeli beállítottság, bibliai tájékozottság mértéke szerint összetévesztik Krisztus királyi uralmát: *először* Isten gondviselő szeretetével, *másodszor* az ige **"ex opere operato"** **"önmagától működő"** automatikus, az ígét hallgató egyén döntését teljességgel nélkülöző hatásával, *harmadszor* a keresztséggel, hogy csak e három kritikusnak mondható jelenségről beszéljek röviden.

Tudjuk, hogy **Isten gondviselő szeretetében minden ember részesül.** A legelvetemültebb csakúgy, mint a legnagyobb szent. **"Isten felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a**

jókra, esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak." Ám Isten gondviselő szeretete még egyetlen lelket sem helyezett öntudatos döntéssel Krisztus királyi uralma alá. Isten gondviselő kegyelmében, nemcsak a jó és igaz, gonosz és hamis emberek részesülnek, hanem az egész teremtett mindenség, az állat és növény, a szerves és a szervetlen világ is. Mindazok "tereád néznek, hogy megadjad eledelüket alkalmas időben", "adsz nekik és ők takarnak, megnyitod kezedet és megtelnek a te jóvoltoddal", szól a zsoltáros. Isten gondviselő kegyelmének felismerése elindíthat ugyan egyeseket a kegyelem forrása, a kereszt felé, de **a döntő lökést általában nem ez adja meg.** Előfordult már többekkel, hogy a gondviselő kegyelem útján járva, **"bár az Istent megismerték mindazáltal nem, mint Istent dicsőítették, sem néki hálákat nem adtak, hanem az ő okoskodásaikban hiábavalóvá lettek és az ő balgatag szívük megsötétedett."** Ennek az állapotnak halált hozó förtelmes következményeit az apostol a következő versekben részletesen feltárja, nemzedékünk életében pedig világszerte, kezünket tördelve szomorú szívvel tapasztalhatjuk. Az **"ex opere operato"** kifejezés ugyan római katolikus eredetű, de protestáns körökben is érvényesül. Hiszen hány református és evangélikus ember elhíteti önmagával és környezetével, hogy mivel több-kevesebb rendszerességgel eljár templomba, hallgatja az igehírdetést, rendben van ügye Istennel.

De ha templomból kijövet megkérdezel egyet is közülük : miről szólt az ige? Valahogy úgy felelne, mint az egyszerű öregasszony: "Én azt bizony meg nem tudom mondani, de olyan szép, de olyan szép volt, hogy az valami csuda." Nem Isten méltóságát sérti az a feltételezés, hogy az istentiszteleti alkalmakon való puszta megjelenés bárkit is Jézus Krisztus királyi uralma alá von? Igaz, hogy a megtérésnek elengedhetetlen feltétele az ige hallgatása, mert minekutána az Isten bölcsességében, azaz gondviselő szeretetében nem ismerte meg a világ a bölcsesség által az Istent, tetszék az Istennek, hogy az **igehirdetés bolondsága által** tartsa meg a hívőket.

Ismét a matematikai képlet tarthatatlanságára gondolva az Isten országában, már egyáltalán nem igaz, hogy az igehirdetés bolondsága kifejezés egyet jelenthetne az ige által megszólított ember teljes részvétlenségével és passzivitásával.

De bennünket protestánsokat és a protestáns teológiát ebben az összefüggésben legközvetlenebbül a **kereszttség szentségének sokféle értelmezése** kell, hogy foglalkoztasson. A legveszélyesebb kihívások érik Krisztus Királyi uralmát a kereszttség félremagyarázó és félreértői részéről. Bizonyára sokan nem tudják közülünk, hogy a közelmúltban a hazai református egyház hivatalos lapjában, a "Református Egyház"-ban, milyen szenvedélyes párbeszéd, discussio folyt erről a kérdéstről. A megjelent hozzászólások között volt néhány egészen szélsőséges vagy egyszerűen a gyakorlatban megvalósíthatatlan és kivihetetlen nézet is. Ha erről a olvasók közül sokan nem is tudnak, de arról bizonyára mindenkinek van tudomása, hogy a legtöbb templomos, hagyományos, ám **nem élő hitű embernek is az a véleménye, "aki meg van keresztelve, az nem pogány"**, az már mintegy Krisztus királyi uralma alá vont személy. E vélemény gyökere ugyancsak a római katolikus teológiában rejlik, amely minden megkeresztelt személyt, bármely korban és helyzetben szolgáltatták is ki a keresztiséget, Isten megváltott gyermekének nyilvánít.

Nem egyszer református keresztelések alkalmával anyakönyvezés során hallható ez a megjegyzés: "már ez sem pogány", mivel meg van keresztelve. Ezzel szemben Jézus Krisztus, aki egyedül illetékes e kérdésben dönteni, már Márknál, az ősevangéliumban is ezt mondja , **"aki hisz és megkeresztelkedik üdvözü, aki pedig nem hisz, elkárhozik"**.

A mondat első felében említett **két esemény, a hit és a keresztség sorrendje Nagy Konstantin császár rendelete folytán** a keresztség kötelező államvallássá tételekor, a mintegy három évszázados keresztényüldözés után az egyház gyakorlatában **felcserélődött!**

Ám az ige szerint ez **semmiképpen nem jelentheti azt, hogy hit nélküli keresztséggel** bárki is üdvözülhetne, azt tehát, hogy egy szent cselekmény automatikusan, a **személyes döntés alapján elnyerhető élő hitet pótolhatná.** Ha így lenne, akkor e logika szerint a mondatnak így kellene befejeződnie talán, aki pedig nem hisz, de megkeresztelkedik, az sem kárhozik el. De nem így folytatódik, hanem ekként: **"aki pedig nem hisz, elkárhozik!"** Amihez minden torzítás nélkül hozzá tehetjük: akár meg van keresztelve, akár nincs. Teljességgel felesleges a keresztséget az élő hittel szemben kijátszani. Félő, hogy az utolsó ítéletkor Krisztus balkeze felől állók között lesznek olyanok, akik földi életükben megkeresztelkedtek ugyan, de nem hittek, mint ahogy lesznek ott olyan ószövetségi emberek is, akik körülmetélkedtek ugyan hit nélkül. Az pedig egészen természetes kell, hogy legyen minden élő hitű ember előtt, hogy a keresztség hitben kiváltképpen való ajándéka az Úrnak függetlenül attól, hogy térben és időben egy ember életében mikor, milyen sorrendben történt a keresztség kiszolgáltatása és a hitrejutás. A hívő Luther egy igen nehéz órájában vágta a tintás üveget a falhoz, és verte vissza az ördög támadását ezekkel a szavakkal: "Meg vagyok keresztelve"! **"Mert amiképpen Krisztus egyetlen egy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket"**, azaz az Ő szent áldozatának megisméltésére semmiféle formában nincs szükségünk Isten előtti tökéletességünk szempontjából, ugyanígy a Krisztus halálába történő megkereszteltetésünk megisméltése is teljesen felesleges és igeellenes. Ha valaki megtér, gyermek korában nyert keresztsége Isten előtt érvényes, de a keresztség sem-mit nem segít rajta, semmit nem használ neki, ha nem tér meg.

Krisztus királyi uralma tehát az egyes ember életében **nem Isten gondviselő szeretetének a megtapasztalásával,** nem az ige **ex opere operato** hatásával, még csak **nem is a keresztséggel kezdődik, hanem a megtéréssel és az újjászületéssel.** Azaz egy nagyon is tudatos döntéssel Jézus Krisztus mellett, egy gyökeres fordulattal, hátra arccal, határozott életstílus váltással. Nem az a kérdés, hogy ez hogyan megy végbe. Isten Lelkének szabad áramlását senki nem korlátozhatja, semmiféle uniformizálással. Senki nem követelheti a Lélektől, hogy a megtérés minden embernél egyformán történjen meg. **"A szél fú ahova akar, annak zugását hallod, de nem tudod honnan jó és hová megy, így van mindenki, aki lélektől született"** - mondja Jézus Nikodémusnak.

Hogy *Luther Márton*, hogy és mint tért meg - írásaiban elmondta, hogy *Kálvin János*, hogy s mint tért meg - szemérmesen hallgat erről kiterjedt irodalmi munkáiban is. Luther hirtelen, egy damaszkuszi pálfordulással, Kálvin talán lassan, maga sem tudja talán mikor, de hogy idvezült és idvességet nyert az bizonyos.

Azt viszont minden idvességre választott embernél maga a Lélek elvégzi, hogy legyen egy világos határvonal **"az egykor és a most "** között. **Egykor** az engedetlenség lelkének uralma alatt voltál cselekedvén, a testnek és gondolatnak akarátát. Egykor a természet szerint a harag fia voltál és vétkeid miatt Istenre nézve halott. Egykor Krisztus nélkül éltél Izráel társaságától idegenként, az ígélet szövetségétől távol való voltál..... egykor a sötétség hatalmát nyögted.

Most pedig átemelttélt az Atya szerelmes fiának országába. **Ezzel az állapot-változással vette kezdetét életedben Krisztus királyi uralma.** Ugye így történt? És ezen semmit nem változtat a te gyakori hűtlen, engedetlen magatartásod, mert Isten Krisztusban szemlél téged és **benne olyannak lát mindenkor,** ahogy a Heidelbergi Káté mondja ragyogóan

megfogalmazva, **mintha soha semmi bűnt nem cselekedtél volna**, sőt mintha mindenben olyan engedelmes lettél volna, amilyen engedelmes volt éretted Krisztus. Istennek ez a minden emberi képzeletet felülmúló magatartása az ő végtelen hűségét és megbánhatatlan elhívását és végzését dicsőíti.

III. Krisztus királyságának kibontakozása és érvényesülése egyéni életünkben.

Mármost, hogyan hat és érvényesül, miként bontakozik ki Krisztus királyi uralma egyéni életünkben?

A válasz erre rövid és sommás. Egyféleképpen és mégsem egyformán sablonosan. Mindenesetre induljunk ki abból, ahogy a mi Megváltónk földi életében alárendelte magát az Atyának. Élete legválásosabb órájában, legszorongatottabb helyzetében, legnehezebb döntésében tudott így szólni: **"Mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen"**. Ő ezt nemcsak mondta, hanem, ahogy a következő órák, napok eseményei bizonyították eszerint is cselekedett.

Amikor a damaszkuszi úton Saulból Pál lett **első kérdése ez volt: Mit akarsz Uram, hogy cselekedjem?** Ettől kezdve Urának nyomdokain járva élete végéig mindig Isten akaratát tudakolta, mindent annak rendelt alá és ahhoz igazította minden szándékát, tettét amennyire csak rajta állt és tőle telt. Az elmúlt 2000 esztendő egyháztörténet során minden megváltott lélek gyakran tette és teszi fel a kérdést: "Mit akarsz Uram, hogy cselekedjem?" **A hívő ember életének nem is lehet más a motorja**, mint Isten akaratának a cselekvése, hiszen Urunk tanítása alapján sűrűn elimádkozzuk: **"legyen meg a Te akaratom"**, ezzel jelezve, hogy készek is vagyunk azt megtenni. Mégis nem egy esetben félünk az ő akaratának megvalósulásától, mert az netán kész csapás vagy tragédia lenne számunkra. Vagy olyan áldozatot követelne tőlünk, amit mindenképpen megtagadnánk, amitől test szerint iszonyodunk. Hány olyan eset is előfordult már sajnos, hogy Isten akaratának ürügyén a saját akaratunkat valósítottuk meg. Ez persze előbb utóbb megszegyenüléshez és bűnbánathoz vezetett, s még jó, ha idejutottunk az ő kegyelméből, nem pedig megkeményedéshez, mint a hitben hajótöröttek.

Az Ige alapján úgy látom, hogy Istennek van egy **generális** és egy **speciális** akarata. Azaz egy általános, minden keresztyén emberre, minden korban, minden helyzetben élő, megváltott lélekre érvényes akarata és van az egyes hívő emberek, közösségek konkrét eseteire vonatkozó akarata. Isten általános akaratára nézve rengeteg igehelyet lehetne felsorakoztatni. Én most ezek közül csupán egyre hivatkozom az Újszövetségből, majd egyre az Ószövetségből. Ezek közé csoportosítom mondandómat.

"Mert ez az Isten akarata, a ti szentté lételetek." I.Thess. 4:3. Az apostol a következő versekben részletezi ennek a szentté lételnek a lényegét és a konzekvenciáit. Ennek az újszövetségi kijelentésnek ószövetségi megfelelője így hangzik: **"Akik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem, és az egész nép előtt megdicsőíttetnem."**

Hogyan is megy ez végbe? Semmiképpen nem az egyházi szentté avatási procedúra keretében. Sem nem úgy, hogy valaki elhatározza saját emberi erejével szentté lesz. Isten gyermekeinek életében ez a szentté létel egyidejűleg egy **kegyelmi állapot és egy folyamat**. Vagy mondjam így: egy statikus és egy dinamikus valóság. A kegyelmi állapot: **Isten számára elkülönített, fenntartott vagyok**. Ugyanakkor egy véget nem érő folyamat. Kítűzött, de ez életben maradéktalanul épp a test megváltatlansága miatt soha el nem érhető,

ám mégis mindig megvalósítandó cél. A kegyelmi állapotban egyre nagyobb bűnösnek látod magad, egyre több bűnt fedezel fel magadban, egyre alkalmatlanabbnak ítéled önmagad az idvességre és egyre bizonyosabbá válik szíved mélyén a felismerés, ha van valaki, aki megérdemli a kárhozatot, hát az én vagyok. Ugyanakkor egyre hatalmasabban tapasztalod Krisztus irgalmát, egyre bizonyosabban átjár szeretete és az örömből fakadó hála, melynek erejével egyre inkább odaszánod magad akaratának teljesítésére. Ez az erő a kegyelmi állapotnak az a motorja amely megutáltatja veled, amit valamikor szerettél, és megkedvelteti, amit egykor utáltál.

Kisebb-nagyobb hullámzások e téren halálodig lesznek szívedben, de a legnagyobb hullámzások idején is, amikor bögsz majd bűneid után, - mint a frigylárával terhelt szekeret húzó tehenek borjaik után -, méysz az úton, amelyre Urad elhívott, elindított, erőt adott és mindig is hordozott.

Krisztus királyi uralma alatt élni egyet jelent ezzel: **szentté lenni, azaz engedelmeskedni neki**. Sokszor a szenvedések tüzeiben, keresztek súlya alatt görnyedve. Ezen az úton járt előttünk Urunk, aki *"Ámbár fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett az engedelmességet."* Ő, nem kötelességből, kényszerből vagy magunkra erőltetett udvariasságból, hanem viszonszeretetből és hálából. Engedelmeskedni neki ebben a világban, amelyik sem nem ismeri, sem nem fogadja be őt. Hogyan fogadná be és ismerné el akkor követőit? Isten népe ebben a világban épp ezért **mindig idegen, jövevény és vándor marad**, mert nem ennek a világnak a törvényei, hanem Isten akarata szerint akar élni. A világ ellenszenve hol mellőzésben, hol mészárlásban nyilvánul meg, mert ahogy Urunkat kivetette magából, mi sem remélhetjük, hogy valaha is elismeri, hogy "amit ti csináltok, az mégis csak szebb, jobb és tartalmasabb, a mi életvitelünknel". Ilyen körülmények között jó magunkban tudatosítani, hogy Krisztus királyi uralma egyéni életünkben nem egy szép vagy éppenséggel ködbevesző, értelmezhetetlen szlogen, hanem bizonyosság: **"Nem a magamé, hanem, az én hűséges Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok."** Nem csupán pénzem, időm egy része az övé, nemcsak életem egy szelete, hanem én magam mindenestől. Elsősorban nem a teremtés, hanem a megváltás jogán. Minél valóságosabb ez a bizonyosság életedben, annál bátrabban vallhatod az apostollal együtt: *"Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek az Isten Fiában való hitben élem, aki szeret engem és önmagát adta érettem."*

A Thesszalónikai levél idézett versei alapján a szentté létel folyamata dinamizmusának a lényege az elhatárolódás a **bűntől, világtól, Ördögtől**. Sokan ismerik a régiek bölcsességét, "vagyon három ellenséged, **Ördög, világ, saját tested**." Hogy ki ez az Ördög, mindannyian tudjuk. Emberölő! A gyilkossal, aki életedre tör, nem szoktál bratyizni, haverkodni. Az Ördöggel se incselkedj, de támadásait az ígére hivatkozva kivédheted és visszaverheted. Nem olyan nagy, de nem is lebecsülhető ellenség, hogy ne futna el, ha hitnek paizsát tartod magad elé.

A világnak sokféle értelmével találkozunk az írásban. Nyilván ezek közül a világiás, az istenellenes szellemiség az, ami ki akar szakítani a Krisztus királyi uralma alól. Sajat tested a valódnak az a megváltatlan része, amelyen fészket rakhat minden tisztátalan indulat. Megint csak *Lutherre* hivatkozom, aki azt mondta: *"Azt nem akadályozhatom meg, hogy a madár elszálljon a fejem fölött, de azt igenis megakadályozhatom, hogy fészket rakjon a fejemem."*

Amint megtérésed kétütemű volt, elfordultál a moslékos vályútól és odafordultál az Úrhoz, ugyanígy megszenteltetésed is kétütemű. Folyamatosan feszítsd meg a tested, indulataival és kívánságaival együtt, hogy egyre teljesebben élhess az Úrnak.

Egyszer egy kisgyermek édesapjával elment egy katolikus templomba. A katedrál üvegen látta kirajzolódni a szentek képeit, de nem tudta, hogy kik azok. Kérdezte édesapját. "Nem tudom fiam!" - hangzott a válasz. Többször kérdezte a gyerek, mindig ez volt a válasz. Már a mögöttük ülők rájuk szóltak, lepisszegték őket. Hallgassatok! Egyszer csak megszólalt a gyermek és ezt mondta. **"Édesapám, tudom kik azok a szentek, akik engedik magukon átsugározni a napfényt."**

Isten egyes speciális helyzetekre vonatkozó akaratáról szólva hadd említsem meg, hogy amint azt bizonyára közlünk többen tudják, 1913-ban jelent meg egy könyv hazánkban, ezen a címen: **"Az Ő nyomdokain, vagy mit tenne Jézus?"** Ebben a szerző leírja, hogy egy hívő lelkész munkája nyomán egy amerikai városban ébredés támadt és a megtért közösség tagjai a társadalom minden rétegéből származtak. Volt közöttük vállalati igazgató, kereskedő, újságíró, színész, kétkezi munkás, fizikai dolgozó, családos ember és magános. Meglehetősen - ma így mondanánk - heterogén társaság. Mindegyiknek beosztásából, munkaköréből eredően más és más a problémája, más és más kihívásokkal kellett napenként szembesülniük. Együttesen keresték a választ az igében egyéni problémáikra ilyen formában: ha az Úr Jézus most az én helyemben lenne, - mint újságíró, mint színész, mint vállalatvezető, mint kétkezi munkás, ha őt az én munkahelyemben a környezetemben ilyen atrocitás érné, - vajon mit tenne? Mert én is azt akarom cselekedni! Vajon megbocsátana vagy bocsánatot kérne, kompromisszumot kötne, összekacsintana a bűnt pártolókkal, megalkudna a helyzettel, feladná keresztyénségét, minden áron ragaszkodna talán ahhoz, amit hirdetett egykor, és amiért életét áldozta? Van-e mód arra, hogy a kecske is jóllakjon és a káposzta is megmaradjon? Amikor közös tusakodás után megkapták az igéből a feleletet, aszerint is cselekedtek, nem mérlegelve az emberi reakciókat, hanem teljesen bíztak az Úr áldásában. Ez gyakran nem azonnal mutatkozott meg. Kezdő keresztyénként, csodálkozva vették tudomásul, hogy megtérésükkor a külvilágban semmi kedvező fordulat nem történt, de ahogy megismerték az Ige által mindjobban Urukát, úgy értették meg egyre mélyebben, hogy **"Krisztus hű követése mindenkitől az önmegtagadást, a szenvedés elviselését, a kereszthordozását követeli meg."** Krisztus királyi uralma így érvényesül az övéi életében.

Van, aki haragos szomszédok között élve ezt kapja üzenetül: ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, **"minden emberrel békességesen éljetek"**. Van amikor erre esik a hangsúly: **"a tisztességre gondotok legyen ne csak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is"**. Máskor Krisztus királyi uralma abban nyilvánvaló az életedben, hogy **"nem győzött meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzöd meg."** Ismét más alkalommal a király így szól hozzád: **"Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki nem látja meg az Urat."** Végtelenségig lehetne a keresztyén intelmeket sorolni, amelyek mind-mind Krisztus királyi uralmát vannak hivatva érvényesíteni egyéni életünkben. Mindezeket összefoglalhatjuk abban, amit Pál apostol ír ifjú munkatársának, Timóteusnak: **"Értsd meg, amit mondok: adjon azért az Úr tenéked belátást mindenben."**

Summázva. Krisztust, az Atya Isten kente fel királyunkká. **Megváltónk királyi uralma egyéni életünkben megtérésünkkel kezdődött és megszenteltetésünkben teljesebbé válik.** Vajha Urunk minden megváltott gyermeke örömmel vetné alá magát e folyamatnak, míglen, kiábrázolódik mindegyikünkben a Krisztus.

Végezetül csak egy ajánlás:

Barátom, ha hallod a muzsikát,
Szeráfok énekét, az égi kart,
Ha részeg lettél a szeretettől,
Mely a Golgotán vérzón betakart,
Felejtsd el multad csalfa álmait,
Talmi rongyaid dobd mind szemétre,
"Szépségedet a király kívánja",
S zengjen benned a Bárány éneke!